

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Českých Budějovicích rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Trnkové a soudkyň Mgr. Kateřiny Bednařikové a Mgr. Heleny Nutilové v právní věci žalobce **MIŠKOVIČ PLOCHÉ STŘECHY, s. r. o.**, se sídlem Tábor, Chýnovská 533, zastoupeného Ing. Františkem Mejtou, daňovým poradcem se sídlem Písek, tř. Národní svobody 33, proti žalovanému **Odvolacímu finančnímu ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 5. 2015, č. j. 15631/15/5200-11432-711312,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á .**
- II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a obsah žaloby

Rozhodnutím ze dne 21. 5. 2015, č. j. 15631/15/5200-11432-711312 (dále jen „napadené rozhodnutí“), vydaným podle § 116 odst. 1 písm. c) zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil dodatečný platební výměr Finančního úřadu pro Jihočeský kraj (dále jen „správce daně“) ze dne 21. 8. 2014, č. j. 1702322/14/2212-24803-305958, kterým byla žalobci z moci úřední za zdaňovací období roku 2010 dodatečně doměřena daň z příjmů právnických osob vyšší o částku 535 420 Kč a současně žalobci vznikla zákonná povinnost uhradit penále ve výši 20% z částky doměřené daně, tj. 107 084 Kč.

Proti rozhodnutí žalovaného podal žalobce dne 21. 7. 2015 žalobu ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Žalobce v žalobě shrnul, že ke zvýšení daňové povinnosti došlo ze dvou důvodů, a to pro vyloučení daňových dokladů – faktur vystavených společností Rozalinda, s. r. o.

a společností Nad' - Truhlářství, s. r. o. Žalobce konstatuje, že jím v odvolání myšlené předepsané náležitosti dodatečného platebního výměru se týkaly především jeho řádného odůvodnění. Žalovaný podle žalobce nedodržel povinnosti, které mu vyplývají z § 114 a násl. daňového řádu. Podle tohoto ustanovení má žalovaný vypořádat odvolací námitky, ale současně má vždy přezkoumat a konkrétně zhodnotit všechny úkony a závěry správce daně. Podle žalobce si žalovaný při absenci odvolací námitky zjevné a zřejmé nezákonnosti rozhodnutí takové nezákonnosti záměrně nevšímne. Žalobce z § 114 odst. 2, věty druhé daňového řádu dovozuje, že žalovaný je nejen oprávněn, ale i povinován přiměřeně posoudit podle spisu celé řízení i mimo rozsah odvolacích námitek. Podle žalobce žalovaný nepřezkoumal dodatečné platební výměry řádně, a proto je napadené rozhodnutí nezákonné.

Žalobce dále poukazuje na rozpor mezi obsahem spisu a závěry správce daně ve vztahu ke společnostem Rozalinda, s. r. o. a Nad' - Truhlářství, s. r. o. Žalobce poukazuje na to, že probíhaly souběžně daňové kontroly jak u žalobce, tak u jeho jednatele jako podnikající fyzické osoby. Oba tyto daňové subjekty postupně spolupracovaly s oběma dodavateli. Práce zajišťované společností Rozalinda, s. r. o. byly v předcházejících letech před daňovou kontrolou vykonávány i jinou společností, ovšem vždy stejnými osobami ukrajinské národnosti a s totožným jednatelem. Žalobce považuje za nutné podotknout, že správce daně měl na základě dřívějších daňových kontrol znalost o jeho podnikatelské praxi, avšak dříve proti tomu žádných výtek neměl. Ve vztahu ke společnosti Rozalinda, s. r. o. bylo podle žalobce svědecky prokázáno, že práce fakturované touto společností byly prováděny osobami ukrajinské národnosti, kterým žalobce přímo neposkytoval žádné plnění. Podle žalobce mu nelze přičítat k tíži, že obě dodavatelské společnosti změnily vlastníky, nebo že přestaly plnit své daňové povinnosti. Vyhodnocení svědeckých výpovědí jednatelů V.P. a M.N. nebylo podle žalobce provedeno objektivně. Pokud správce daně zmiňuje rozpory v prohlášení pana P., pak opomíná, že žalobce o těchto rozporech nemohl mít žádnou povědomost. Žádná společnost po podpisu smlouvy s jinou společností nezkoumá, zda pracovníci, kteří jejím jménem pracují, jsou s touto dodavatelskou společností v pracovním poměru. Žalovaný ovšem osvědčil dodatečný platební výměr vydaný v rozporu se skutkovým stavem, a proto je jeho rozhodnutí nezákonné.

Žalobce dále namítá porušení principu neutrality (neznevýhodňování) při posuzování skutkově shodných nebo podobných případů a porušení principu předvídatelnosti rozhodování (legitimního očekávání). Správce daně přistupoval k různým daňovým subjektům rozdílně, pokud jde o průkaznost jejich tvrzení, a odchýlil se od závěrů, které učinil pro obdobný skutkový stav v předchozích letech. Správce daně nedbal o to, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování o skutkově shodných nebo obdobných případech.

Žalobce napadal i postup správce daně při zjišťování skutkového stavu věci. Žalobce se táže, zda byly pro stejná skutková zjištění (provedení prací neztotožněnými osobami, které mohly mít pracovněprávní vztah k dotčeným společnostem) zahájeny daňové kontroly u společností Rozalinda, s. r. o. a Nad' - Truhlářství, s. r. o. Žalobce je přesvědčen, že nikoliv. Správce daně podle žalobce zaměnil důkladné zjištění skutkového stavu za potvrzení stavu jím předpokládaného. Zpráva o daňové kontrole podle žalobce obsahuje celou řadu spekulací o vzájemné interakci faktů, ačkoliv by valná část z nich byla řádným postupem eliminována. Správce daně odmítl uskutečnit místní šetření na stavbách (v místě provedení izolačních prací) s tím, že s tříletým odstupem již nemůže být prokázáno, jaké práce byly realizovány, kdo je provedl a především, že je provedla společnost Rozalinda, s. r. o. a Nad' - Truhlářství, s. r. o. Žalobce je však přesvědčen, že místní šetření by mohlo správci daně poskytnout

prvotní vodítko o charakteru práce, množství osob k jejich provedení atd. Bylo by tak postaveno najisto, jaké práce a kdy skutečně probíhaly. S ohledem na to je podle žalobce absurdní, že došlo k vyloučení hodnoty veškerých vynaložených nákladů.

Poslední námitku vznesl žalobce proti postupu správce daně, který se při svědeckých výpovědích dotazoval na skutečnosti, které úzce souvisejí s plněním cizích daňových povinností (kdo vede účetnictví jiné společnosti, kde jsou uchovány doklady atd.). Žalobce se pozastavuje i nad tím, že přímo před svědkem správce daně žalobci sděloval informace související s plněním cizích daňových povinností. Žalobce odmítá, aby v řízení o jeho daňové povinnosti, byly kladeny svědkům otázky o tom, proč jejich společnosti nepodávaly daňová přiznání. Tento postup podle žalobce porušuje povinnost mlčenlivosti a je důkazem o předpojatosti správce daně.

II. Stručné shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že navrhuje žalobu pro nedůvodnost zamítnout. Žalovaný uvedl, že ač je odvolací řízení postaveno na kombinaci zásady dispoziční a principu revizního, není úkolem žalovaného provádět kompletní revizi rozhodnutí správce daně *ex officio*, tj. v případě absence odvolacích námitek. Žalovaný uvedl, že při posuzování žalobcem vznesené odvolací námitky nevyplynuly ze spisového materiálu žádné nesprávnosti nebo nezákonnosti způsobilé ovlivnit výsledek odvolacího řízení. Dále shrnul, že shromážděné důkazy neprokázaly, že žalobce vynaložil daňové náklady k dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Důkazní prostředky jsou podrobně hodnoceny ve zprávě o daňové kontrole, a to včetně svědeckých výpovědí. K námitce porušení zásady legitimního očekávání žalovaný uvedl, že je vznesena obecně.

III. Obsah daňového spisu

Z daňového spisu vyplynuly pro nyní projednávanou věc následující podstatné skutečnosti: Protokolem ze dne 21. 6. 2012, č. j. 163340/12/110933305758, zahájil správce daně u žalobce daňovou kontrolu daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010. Při jednání dne 23. 4. 2014 byl žalobce seznámen s výsledkem kontrolního zjištění na dani z příjmů právnických osob (protokol č. j. 1011463/14/2212-05402-305758). Žalobce přitom uplatnil námitku podjatosti úředních osob. O této námitce bylo rozhodnuto dne 10. 6. 2014. Dne 7. 8. 2014 proběhlo jednání, na kterém byla projednána zpráva o daňové kontrole na dani z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2010 (protokol č. j. 1582053/14/2212-05402-305758). Žalobce tento protokol podepsal a uvedl, že s obsahem zprávy o daňové kontrole nesouhlasí.

Zpráva o daňové kontrole č. j. 1582096/14/2212-05402-305758 byla se žalobcem projednána a zástupce žalobce tuto skutečnost potvrdil svým podpisem. Zpráva o daňové kontrole obsahuje kontrolní zjištění a vyhodnocení shromážděných důkazních prostředků. Kontrolní zjištění se týká několika záležitostí: cestovních náhrad, faktur přijatých od společnosti Rozalinda, s. r. o. a faktur přijatých od společnosti Nad' – Truhlářství, s. r. o. Správce daně vyhodnotil, že důkazní prostředky neprokazují, že náklady fakturované od společností Rozalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o. ve výši 2 524 885 Kč skutečně nastaly a že byly ve smyslu § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o daních z příjmů“) vynaloženy na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Správce daně též vyhodnotil, že se pracovní cesty v tvrzeném rozsahu neuskutečnily.

Následně byl dne 21. 8. 2014 vydán shora označený dodatečný platební výměr, vůči kterému se žalobce odvolal. Obsahem odvolání byla námitka, že rozhodnutí nemá všechny předepsané náležitosti. O odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, přičemž odvolání zamítl a dodatečný platební výměr potvrdil.

IV. Právní hodnocení soudu

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud rozhodl ve věci při jednání.

První jednání ve věci proběhlo dne 18. 5. 2016. Na tomto jednání uplatnil zástupce žalobce námitku podjatosti proti členům senátu krajského soudu. Z toho důvodu bylo jednání odročeno do doby rozhodnutí Nejvyššího správního soudu o námitce podjatosti. Nejvyšší správní soud rozhodl usnesením ze dne 22. 6. 2016, č. j. Nao 122/2016 – 10, tak, že členky senátu nejsou vyloučeny z projednání a rozhodnutí této věci. Další jednání ve věci proběhlo dne 7. 9. 2016.

Žaloba není důvodná.

Pokud jde o procesní stránku věci, pak žalobce namítal, že žalovaný v odvolacím řízení porušil § 114 odst. 2, větu druhou daňového řádu. Podle žalobce byl žalovaný povinen přiměřeně podle spisového materiálu posoudit zákonnost celého daňového řízení i mimo rozsah odvolacích námitek.

Podle § 114 odst. 2 daňového řádu platí, že odvolací orgán přezkoumá odvoláním napadené rozhodnutí vždy v rozsahu požadovaném v odvolání. Odvolací orgán však není návrhy odvolatele vázán, a to ani v případě, že v odvolání neuplatněné skutečnosti ovlivní rozhodnutí v neprospěch odvolatele. S tím souvisí i § 114 odst. 3 daňového řádu, podle kterého vyjdou-li při přezkoumávání najevo nesprávnosti nebo nezákonnosti odvolatelem neuplatněné, které však mohou mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání, odvolací orgán je prověří.

Rozsah přezkumu odvolacím orgánem je postaven na kombinaci zásady dispoziční a částečně i na principu revizním. Zásada dispoziční se projevuje v tom, že odvolací orgán je povinen se zabývat všemi důvody, které odvolatel v odvolání uplatnil a nesmí je opomenout vypořádat. K částečnému principu reviznímu se v odborné literatuře uvádí, že „*odvolací orgán však není omezen rozsahem odvolacích důvodů, a rozhodnutí se tak může odchýlit od odvolatelem požadovaného rozhodnutí. Není však povinen přezkoumat z úřední povinnosti zákonnost rozhodnutí v celém rozsahu (jak tomu bylo např. ve správním řízení za účinnosti předchozího správního řádu), musí však zohlednit všechny nové skutečnosti, které v průběhu odvolacího řízení vyjdou najevo a mohou ovlivnit zákonnost rozhodnutí, bez ohledu na to, zda je odvolatel v odvolání uplatnil.*“ (Baxa, J. a kol. Daňový řád, Komentář. Praha: Wolters Kluwers, 2011, komentář k § 114). Nelze přisvědčit žalobci v tom, že žalovaný byl povinen i mimo rozsah odvolacích námitek přezkoumat zákonnost celého daňového řízení. Žalovaný by byl toliko povinen prověřit a přihlídnout k nezákonnostem, pokud by v průběhu řízení vyšly najevo a mohly mít vliv na výrok rozhodnutí o odvolání. Z takto formulované právní úpravy nelze v žádném případě dovozovat úplný revizní princip,

tak jak jej žalobce nastiňuje v žalobě. Je především v zájmu žalobce, aby v odvolání co nejpodrobněji formuloval své námitky a aby tím vymezil rozsah odvolacího přezkumu. Žalobce byl povinen podle § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu v odvolání uvést důvody, v nichž jsou spatřovány nesprávnosti nebo nezákonnosti napadeného rozhodnutí (projev zásady dispoziční). Pokud tyto důvody žalobce vymezil pouze obecnou námitkou nedodržení náležitostí dodatečného platebního výměru, pak se nemůže podívat, že stejně tak obecně se žalovaný k dané námitce postavil. Zároveň nebylo lze vycházet z toho, že by podané odvolání trpělo vadami, které měly být odstraňovány.

Navíc nelze odhlédnout od toho, že žalovaný právní úpravu § 114 odst. 2 a 3 daňového řádu v napadeném rozhodnutí citoval a uvedl, že v intencích těchto zákonných ustanovení prostudoval spisový materiál a zhodnotil, že veškeré zhodnocení správce daně mají oporu ve spise i v zákoně samotném.

Jestliže v žalobě žalobce vysvětluje, co měl na mysli svojí odvolací námitkou o nedostatku náležitostí rozhodnutí o stanovení daně, pak nelze než zopakovat, že měl-li žalobce konkrétní výhrady proti odůvodnění zprávy o daňové kontrole (a tedy proti odůvodnění rozhodnutí o stanovení daně), měl je přesně vymezit v podaném odvolání. Podle § 147 odst. 4 daňového řádu platí, že dojde-li ke stanovení daně výlučně na základě výsledku daňové kontroly, považuje se za odůvodnění zpráva o daňové kontrole. Opravným prostředkem proti rozhodnutí o stanovení daně je právě odvolání.

Ke spekulacím o tom, že si žalovaný nezákonností řízení záměrně nevšímá, se krajský soud nebude vyjadřovat, neboť taková žalobní argumentace je nepodložená a zavádějící.

Krajský soud v této souvislosti podotýká, že právě odvolací řízení slouží k tomu, aby v něm byly vzneseny věcné a procesní námitky proti postupu správce daně, tak aby byly vypořádány ještě v daňovém řízení. Nové snášení těchto námitek až v řízení před krajským soudem není žádoucí, neboť žalobce se tak připravuje o jeden stupeň správního přezkumu, a zároveň požaduje po krajském soudu, aby suploval činnost odvolacího správního orgánu. Zvolená procesní taktika žalobce však nicméně jako taková není nepřípustná, a proto se krajský soud dále zabýval i žalobními body, které žalobce neuplatnil v odvolání.

Pokud žalobce poukazuje na to, že správce daně měl z dřívějších daňových kontrol žalobce i jeho jednatele jako osoby samostatně výdělečně činné znalost jeho podnikatelské praxe a že proti ní dříve neměl žádných výtek, pak je to námitka obecně uplatněná a krajský soud ji nemůže vypořádat.

Žalobce ke zjištění skutkového stavu namítá, že bylo svědecky prokázáno, že práce fakturované společností Rozalinda, s. r. o. byly prováděny osobami ukrajinské národnosti, kterým žalobce neposkytoval žádné plnění. Podle žalobce není běžné, aby po uzavření smlouvy s dodavatelskou společností zkoumal, zda má tato společnost se svými pracovníky uzavřené pracovněprávní smlouvy. Krajský soud konstatuje, že dané žalobní tvrzení není způsobilé vyvrátit závěry správce daně o tom, že nebylo prokázáno, že žalobce vynaložil uplatněné výdaje v souladu s § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů tak, aby mu vznikl nárok na snížení základu daně.

Podle § 24 odst. 1, věty první zákona o daních z příjmů platí, že výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů se pro zjištění základu daně odečtou ve výši prokázané poplatníkem a ve výši stanovené tímto zákonem a zvláštními

předpisy. Obecně v daňovém řízení platí zásada, že je to daňový subjekt, který nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením. Daňový subjekt splní svou povinnost zpravidla předložením účetnictví nebo jiných povinných evidencí a záznamů. Daňové a účetní doklady, příp. jiné listiny, mohou být ovšem dostatečným důkazem jenom v případě, kdy není pochyb o tom, že plnění bylo poskytnuto tak, jak daňový subjekt deklaroval, a že uplatněný výdaj byl skutečně vynaložen za účelem vyjádřeným v § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné účetní doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [viz § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, důkazní břemeno přejde zpět na daňový subjekt. Je pak na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy. Výdaje (náklady) vynaložené na dosažení, zajištění a udržení zdanitelných příjmů je možné odečíst pro zjištění základu daně pouze ve výši prokázané poplatníkem (§ 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů). Důkazní břemeno k prokázání splnění zákonných podmínek pro uplatnění výdajů (nákladů) při stanovení základu daně z příjmů nese daňový subjekt. Ten musí nejen prokázat, že skutečně došlo k transakci, v jejímž rámci byl daný výdaj vynaložen, ale také že (1) se tak stalo za účelem dosažení, zajištění či udržení jeho zdanitelných příjmů, (2) v tvrzeném rozsahu a (3) za úhradu odpovídající ceně uvedené v daňových dokladech (blíže viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 10. 2009, č. j. 2 Afs 180/2006 - 64, publikované pod č. 1984/2010 Sb. NSS, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 4. 2004, č. j. 2 Afs 44/2003 – 73, publ. pod č. 264/2004 Sb. NSS, a ze dne 17. 12. 2007, č. j. 1 Afs 35/2007 – 108; všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná z www.nssoud.cz).

Správce daně ve zprávě o daňové kontrole podrobně zhodnotil zjištěný skutkový stav věci, popsal provedené důkazní prostředky a důkazy vyhodnotil, přičemž došel k závěru, že se žalobci nepodařilo prokázat, že oba dodavatelé provedly práce v rozsahu deklarovaném na vyloučených fakturách a že částky vyfakturované oběma dodavateli jsou nákladem na dosažení, zajištění a udržení příjmů ve smyslu § 24 odst. 1 zákona o daních z příjmů. Důvody, které správce daně k tomuto závěru vedly, jsou podrobně vymezeny ve zprávě o daňové kontrole na str. 11 až 13 a na str. 22 až 25. Krajský soud se s hodnocením skutkového stavu věci ze strany správce daně ztotožňuje, neboť závěry správce daně jsou konzistentní, dostatečně odůvodněné, logicky na sebe navazují a ve svém celku obstojí.

Žalobce tvrdil, že zpráva o daňové kontrole obsahuje spekulace; ovšem neuvedl žádné. K hodnocení provedených důkazů žalobce namítal, že výpovědi svědků P. a N. nebyly správcem daně vyhodnoceny objektivně. Výslech svědka P. se uskutečnil dne 10. 9. 2013 za přítomnosti zástupce žalobce. Jeho svědeckou výpověď vyhodnotil správce daně jako neprůkaznou a nevěrohodnou. Svědek sice potvrdil uzavření smlouvy o dílo, podepsání zápisů o převzetí díla, vyhotovení a podepsání faktur, ovšem jeho další odpovědi podle správce daně nemohly osvědčit, že služby byly v deklarovaném rozsahu podle daňových dokladů skutečně realizovány. Svědkovi byly pokládány otázky vztahující se ke konkrétním okolnostem realizace služeb, na které by měl být schopen podat přesné a konkrétní odpovědi s ohledem na to, že byl osobou, která provedení prací sjednala, zpracovala kalkulaci cen a za společnost Rozalinda, s. r. o. zajišťovala realizaci prací a stvrdila jejich předání. Odpovědi

však svědčily o tom, že svědek nevěděl, jaké práce měly být provedeny, v jakém rozsahu a kde. Poskytnutí fakturovaných služeb podle svědka spočívalo v dodání pracovníků, o těch však nebyl schopen sdělit základní informace (neznal jejich jména, způsob odměňování apod.). Svědek P. dále vypovídal, že nikdy nebyl přítomen provádění ani převzetí prací. Správce daně též vyzdvihl rozpory ve výpovědích pana P. a pana B. a pana K. ohledně fyzické účasti pana P. na stavbách. Dále existovaly i rozpory mezi tvrzeními žalobce a výpovědí pana P. (např. o způsobu stanovení ceny díla).

Výslech svědka M.N. se uskutečnil dne 14. 8. 2013 za přítomnosti zástupce žalobce. Jeho svědeckou výpověď vyhodnotil správce daně jako neprůkaznou a nevěrohodnou. Svědek sice potvrdil uzavření smlouvy o dílo, podepsání zápisů o převzetí díla, vyhotovení a podepsání faktur, ovšem jeho další odpovědi podle správce daně nemohly osvědčit, že služby byly v deklarovaném rozsahu podle daňových dokladů skutečně realizovány. Svědkovi byly pokládány otázky vztahující se ke konkrétním okolnostem realizace služeb, na které by měl být schopen podat přesné a konkrétní odpovědi s ohledem na to, že byl osobou, která provedení prací sjednala, zpracovala kalkulaci cen a za společnost Nad' - Truhlářství, s. r. o. zajišťovala realizaci prací a stvrdila jejich předání. Odpovědi však svědčily o tom, že svědek nevěděl, v jakém rozsahu a v jakých objektech měly být práce provedeny. Poskytnutí fakturovaných služeb podle svědka spočívalo v dodání pracovníků, o těch však nebyl schopen sdělit základní informace (neznal jejich jména, způsob odměňování apod.). Svědek N. dále vypovídal, že nikdy nebyl přítomen provádění ani převzetí prací.

Krajský soud považuje hodnocení svědeckých výpovědí uvedených osob jednotlivě a ve vzájemných souvislostech s ostatními důkazy za objektivní a nezájaté, obzvláště za situace, kdy žalobce opět vznesl danou námitku pouze v obecné rovině.

Krajský soud podotýká, že obecné formulování žalobních bodů mu v podstatě znemožňuje se takovými žalobními body zabývat. Při formulaci žalobních bodů je nutno pamatovat na to, že „pro řízení o přezkoumání správního rozhodnutí soudem platí dispoziční zásada [§ 71 odst. 1 písm. d) a § 75 odst. 2 věta první s. ř. s.], a proto obsah a kvalita žaloby v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2005, č. j. 7 Afs 104/2004 – 54). Krajský soud doplňuje, že při takto obecně formulovaných námitkách se k dané věci ani nemohl blížeji vyjadřovat. Krajský soud není povolán k tomu, aby obecně přezkoumával veškeré úkony správce daně, pokud není přesně vymezeno, v čem má spočívat určité pochybení či nezákonnost v jeho postupu.

Konkrétněji žalobce brojil proti tomu, že správce daně odmítl provést důkaz místním šetřením na stavbách v místě provedení předmětných prací. Žalobce se domnívá, že místní šetření by umožnilo zjistit charakter prací, dobu jejich provedení apod. Ve zprávě o daňové kontrole je uvedeno, že místní šetření na stavbách správce daně neprovedl, neboť uskutečnění prací samotných není zpochybňováno. Prohlídkou daných míst s tříletým odstupem však již nemůže být prokázáno, jaké konkrétní práce byly realizovány, kdo je provedl a především, zda se na jejich provedení podílely dodavatelské společnosti. S tímto odůvodněním neprovedení důkazu se krajský soud ztotožňuje, neboť danou úvahu považuje za logicky podloženou. I krajský soud sdílí názor správce daně, že prostým šetřením na místě provádění stavebních prací není možné po třech letech prokázat, kdo práce realizoval, kolik u toho bylo pracovníků a pro koho pracovali, obzvláště za situace, kdy samotné provedení stavebních prací zpochybňováno není.

Skutečnost, zda místně příslušný správce daně zahájil příslušné úkony ke správnému stanovení daně vůči společnosti Rozalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o. není relevantní ve vztahu k přezkoumávanému řízení.

Žalobce též namítal, že v řízení o jeho daňové povinnosti byl vyslýchán svědek dotazován na skutečnosti úzce související s plněním daňových povinností jiného daňového subjektu a že informace o jiných daňových subjektech byly sdělovány žalobci. V tom žalobce spatřuje porušení zásady mlčenlivosti. Povinnost mlčenlivosti je upravena v § 52 daňového řádu. Z § 52 odst. 5 písm. c) daňového řádu se podává, že o porušení povinnosti mlčenlivosti nejde, poskytne-li úřední osoba informace osobě zúčastněné na správě daní v rozsahu, v jakém jsou její práva a povinnosti správou daní dotčena. Krajský soud tudíž shledal, že postup správce daně byl souladný se zákonem a že povinnost mlčenlivosti porušena nebyla.

Konečně žalobce napadal porušení principu neutrality a zásady legitimního očekávání. Podle žalobce správce daně nedbal o to, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly při rozhodování o skutkově shodných nebo obdobných případech. Tento žalobní bod opět není formulován konkrétně, a proto se jím krajský soud nemohl zabývat. Nicméně z obsahu daňového spisu nevyplynulo nic, co by krajskému soudu zavdalo důvod se domnívat, že by správce daně žalobce nějakým způsobem znevýhodňoval.

Na jednání dne 18. 5. 2016 předložil žalobce listiny týkající se spolupráce jednatele žalobce jako osoby samostatně výdělečně činné se společností SAN-TE, CZ, s. r. o. v roce 2003, jejímž jednatelem byl v té době V.P. Spolupráce jednatele žalobce s touto společností byla prověřována správcem daně v roce 2005 (viz předložený protokol; prověřována byla i spolupráce se společnostmi Bystryj 6, v. o. s. a Galant HP, s. r. o.), avšak z tohoto prověřování nebyly tehdy podle tvrzení žalobce vyvozeny žádné daňové dopady pro jednatele žalobce. Jinými slovy řečeno, správce daně tehdejší spolupráci jednatele žalobce s českými společnostmi, dodávajícími ukrajinské pracovníky nepochybnil. Přitom žalobce tvrdil, že spolupráce žalobce se společnostmi Rosalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o. fungovala na stejných principech jako tehdejší spolupráce se společností SAN-TE, CZ, s. r. o., avšak dříve proti ní neměl správce daně žádné výhrady. K tomu krajský soud uvádí, že žalobcem předložené materiály nevyvrací pochybnosti, které správce daně zaujal v dané věci, a neprokazují, že ke spolupráci žalobce se společnostmi Rosalinda, s. r. o. a Nad' – Truhlářství, s. r. o. došlo tak, jak bylo deklarováno na daňových dokladech, čili neprokazují samotnou existenci zdanitelného plnění. Odkaz na předchozí postup správce daně ve vztahu k jednatelem žalobce a jeho spolupráci s jinými subjekty v roce 2003 nemůže krajský soud vzít za důkaz o existenci zpochybněného zdanitelného plnění v roce 2010. Spolupráce jednatele žalobce s jinými subjekty v roce 2003 nutně vyplývala z jiných skutkových okolností.

V. Závěr a náklady řízení

Na základě shora uvedeného dospěl krajský soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl krajský soud podle § 60 odst. 1, věty první s. ř. s. Žalobce neměl v řízení úspěch, a proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovaného, v jeho případě nebylo prokázáno, že by mu v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti vznikly nezbytné náklady důvodně vynaložené v řízení před soudem. Z toho důvodu mu krajský soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Krajský soud v Českých Budějovicích
dne 7. 9. 2016

JUDr. Marie Trnková v.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení :
Prázdna Jaroslava